

(...)

Pozwem z dnia 23 listopada 2018 r. T. M. jako nabywca wierzytelności od poszkodowanego zdarzeniem drogowym wniósł przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 6606,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot 6041 zł od dnia 30 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, 565,80 zł od dnia 23 listopada 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się kwota 6041 zł tytułem dopłaty do wypłaconego przez pozwanego ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowania oraz kwota 565,80 zł tytułem zleconej przez powoda kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 listopada 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady i co do wysokości, w tym również w zakresie kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy. Podniósł, że w przypadku przeprowadzenia naprawy przez poszkodowanego lub zbycia pojazdu wysokość szkody winna zostać ustalona na podstawie faktycznie poniesionych kosztów naprawy lub ubytku wartości pojazdu w stanie uszkodzonym.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 29 listopada 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. nr rej. (...) należący do J. R.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) Spółką Akcyjną w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy szkody, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanego jako szkodę częściową, wypłacając na mocy decyzji z dnia 15 grudnia 2016 r. odszkodowanie w kwocie 4923 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- akta szkody (...) nr (...), płyta CD k. 68;
- kalkulacja (...) k. 17-24, 54-57;
- pismo z dnia 2 grudnia 2016 r. k. 53;
- decyzja (...) z dnia 15 grudnia 2016 r. k. 16;
- potwierdzenie przelewu z dnia 16 grudnia 2016 r. k. 25;
- lista wypłat odszkodowań k. 58;
- dokumentacja fotograficzna k. 59-63;
- zeznania świadka J. R. k. 88-89;

Decyzją z dnia 21 lutego 2017 r. ubezpieczyciel sprawcy szkody przyznał poszkodowanemu dopłatę do odszkodowania w kwocie 94 zł tytułem zwrotu kosztów badania technicznego.

Bezsporne, a nadto dowód:

- decyzja (...) z dnia 21 lutego 2017 r. k. 52;
- lista wypłat odszkodowań k. 58;
- zeznania świadka J. R. k. 88-89.

J. R. zwrócił się do (...) w W. o sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu marki H. nr rej. (...). W sporządzonej dnia 23 sierpnia 2018 r. opinii ustalono koszt naprawy ww. pojazdu na kwotę 10 964 zł.

Dowód:

- opinia z dnia 23 sierpnia 2018 r. k. 26-28;
- kalkulacja naprawy z dnia 14 sierpnia 2018 r. k. 29-34;
- zeznania świadka J. R. k. 88-89;

Dnia 17 sierpnia 2018 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności na podstawie której zbył na rzecz powoda wierzytelność przysługująca mu z tytułu zdarzenia z dnia 29 listopada 2016 r. w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej w W.. Z tytułu zawartej umowy cesji otrzymał od powoda kwotę 1800 zł.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności z dnia 17 sierpnia 2018 r. k. 37-38;
- zeznania świadka J. R. k. 88-89.

Pismem z dnia 20 sierpnia 2018 r. poszkodowany poinformował ubezpieczyciela sprawcy szkody o zbyciu wierzytelności na rzecz powoda, oświadczając przy tym, iż wypłacona dotychczas kwota odszkodowania była niezadowalająca i nie wystarczała na naprawę pojazdu przywracającą jego stan do stanu sprzed szkody.

Dowód:

- pismo i oświadczenie z dnia 20 sierpnia 2018 r. k. 39-40;
- dowód nadania k. 41;
- zeznania świadka J. R. k. 88-89;

Dnia 23 sierpnia 2018 r. (...) w W. wystawiła na rzecz T. M. fakturę VAT nr (...) na kwotę 565,80 zł brutto, tytułem sporządzonej opinii technicznej dotyczącej poszkodowanego J. R..

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 35;
- zaświadczenie VAT k. 36.

Po zdarzeniu z dnia 29 listopada 2016 r. poszkodowany dokonał naprawy pojazdu systemem gospodarczym w tzw. warsztacie garażowym. Wartość przeprowadzonej przez poszkodowanego naprawy wynosi 8.132,92 zł brutto. Wykonana naprawa nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego M. M. k. 96-125, 162-169.

- zeznania świadka J. R. k. 88-89.

Uszkodzony samochód marki H. nr rej. (...) w dniu zdarzenia był pojazdem 9-letnim, z importu prywatnego w 2015 r., o przebiegu odczytanym 183.395 km.

Wysokość kosztu naprawy pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 29 listopada 2016 r. przy użyciu części klasy O i dostępnych części zamiennych klasy Q, PC, PT, PJ z uwzględnieniem stawek średnich robocizny stosowanych przez warsztaty nieautoryzowane na lokalnym rynku wynosił 9558,87 zł brutto. Główne części alternatywne kwalifikowane do wymiany to plastikowe nakładki zderzaka przedniego i tylnego bez bezpośredniego wpływu na bezpieczeństwo ruchu pojazdu. Użycie dostępnych części klasy Q, PC, PT, PJ powodowałoby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 29 listopada 2016 r.

Koszt naprawy ww. pojazdu po szkodzie z dnia 29 listopada 2016 r. przy użyciu nowych części oryginalnych z logo producenta pojazdu tj. klasy O wynosił 11 176,84 zł brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego M. M. k. 96-125, 162-169.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim nie był on bezsporny, został oparty o przedłożone dokumenty, których autentyczności strony nie kwestionowały, wyciągając jedynie odmienne wnioski. Jako wiarygodne i szczerze Sąd ocenił zeznania świadka J. R., uznając, że korespondują one ze zgromadzonym materiałem dokumentarnym, w tym poprzedzoną oględzinami opinią biegłego sądowego. Wyliczając wartość kosztów naprawy pojazdu, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego, zważywszy na to, że strony oszacowały wartość szkody na podstawie własnych kalkulacji, stanowiących dokumenty prywatne (art. 245 k.p.c.). Zwraca uwagę, że prywatne kosztorysy stron różnią się m.in. rodzajem użytych części zamiennych oraz stawkami za robocizogodzinę, przy czym pozwana zaniżyła koszty robocizny dla wszystkich prac uwzględniając nierealną stawkę w wysokości 51 zł. Biegły sporządził opinię wariantową, a nadto przeprowadził oględziny naprawionego pojazdu. Ustosunkowując się do zarzutów powoda w sposób logiczny i przekonujący wyjaśnił zasadność oszacowania kosztów naprawy przy użyciu dostępnych części zamiennych klasy Q, PC, PT, PJ. Metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w przeważającej części zasadne.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

Legitymacja powoda do dochodzenia roszczeń na własną rzecz wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Sąd w niniejszej sprawie nie dopatrył się nieważności umowy przelewu z uwagi na normę wynikającą z art. 510 § 2 k.c. Przelana wierzytelność poszkodowanego jest w sposób dostateczny oznaczona, a nadto uiszczono na jego rzecz z tego tytułu kwotę 1800 zł, a zatem zachowany jest element odpłatności. Sąd odnośnie legitymacji czynnej powoda wynikającej z umowy przelewu w pełni podziela argumentację prawną wyrażoną w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy z dnia 23 maja 2019 r., sygnatura akt VIII Ga 94/19.

Nie była przy tym kwestionowana odpowiedzialność sprawcy zdarzenia drogowego, którego pojazd był ubezpieczony od OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Nie było to również przedmiotem sporu w toku likwidacji szkody,

albowiem ubezpieczyciel sprawcy wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 4923 zł, uznając, że zachodzi szkoda częściowa i taka kwota pozwoli na przeprowadzenie naprawy przywracającej stan pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Przedmiotem sporu była wysokość odszkodowania – powód skalkulował je jako hipotetyczny koszt naprawy. Zdaniem powoda wartość naprawy szkody ustalona w oparciu o prywatną opinię wynosiła 10 964 zł, inaczej niż przyjął to ubezpieczyciel poszkodowanego. W tym miejscu należy odnotować najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r II CNP 43/17, LEX nr 2490615 i przywołane tam inne orzeczenia SN), zgodnie z którym powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym jego zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Innymi słowy, niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał już odpowiedniej naprawy samochodu, to "sam obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawił się już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał go naprawić" (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r II CNP 32/17, LEX nr 2497991). Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. II CNP 41/17, LEX nr 2481973). Podobnie wyraził się Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 7 grudnia 2018 r. o sygn. akt III CZP 51/18, 64/18, 72-74/18 publikowanych na (...) Powyższe stanowisko zaaprobował Sąd Okręgowy w Szczecinie, czemu dał wyraz w wyroku z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt VII Ga 278/18 (niepublikowany), w którym wyjaśnił, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona na podstawie hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu ustalonych niezależnie od poniesionych przez poszkodowanego kosztów naprawy. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie jest już utrwalone (tak postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 r., III CZP 102/18) i doprowadziło do utrwalonego kierunku wykładni wskazanych przepisów. W orzecznictwie SN wyjaśniono również, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody nie mają znaczenia późniejsze zdarzenia m.in. w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu (tak postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 r., III CZP 91/18 publ. tamże).

Tym samym podnoszona w sprzeciwie kwestia, że dla ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy kluczowe jest faktyczne poniesienie kosztów naprawy przez poszkodowanego nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Przy czym w świetle ustalonego stanu faktycznego poszkodowany samodzielnie naprawił pojazd oszczędnościowo systemem gospodarczym, w tzw. warsztacie garażowym, a wartość przeprowadzonej przez poszkodowanego naprawy oszacowana na kwotę 8.132,92 zł brutto, nie przywróciła go do stanu sprzed szkody.

Sąd mając na uwadze wiek, znaczny przebieg oraz pochodzenie uszkodzonego pojazdu oraz kierując się wnioskami biegłego, że główne części alternatywne kwalifikowane do wymiany są bez bezpośredniego wpływu na bezpieczeństwo ruchu pojazdu, zaś użycie dostępnych części zamiennych powodowałoby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody przyjął za biegłym sądowym, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu poszkodowanego po szkodzie z dnia 29 listopada 2016 r. z użyciem dostępnych części zamiennych wynosił 9558,87 zł brutto. Wobec czego uwzględnieniu tytułem kosztu naprawy podlegała kwota stanowiąca różnicę, pomiędzy zasadnym kosztem naprawy ustalonym przez biegłego a wypłaconą dotychczas kwotą odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu, tj. kwota 4635,87zł (9588,87 zł – 4923 zł).

Uzasadnione okazało się również żądanie pozwu co do kwoty 565,80 zł tytułem sporządzonej na zlecenie powoda kalkulacji naprawy. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 maja 2019 r. sygn. III CZP 68/18, publ. OSNC 2019/10/98 wskazał, że nabywcy w drodze przelewu wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Podobnie Sąd Najwyższy wskazał w uchwale z dnia 29 maja 2019 r. (III CZP 68/18, OSNC 2019/10/98). Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów (art. 6 k.c.), a więc w tym przypadku na powodzie. Sam fakt poniesienia kosztów nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej wyliczenia biegłego nie odbiegają w sposób znaczący od wyliczeń w kalkulacji zleconej

przez poszkodowanego, przy blisko dwukrotnym zaniżeniu kosztów naprawy w kosztorysie pozwanego, a w takich okolicznościach wydatek na prywatną ekspertyzę był wydatkiem koniecznym i uzasadnionym.

Z tych przyczyn zasądzono kwotę 5201,67 zł, na którą składają się: kwota 4635,87 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy ustalonym przez Sąd odszkodowaniem za szkodę w pojeździe (to jest 9558,87 zł) a kwotą dotychczas wypłaconego odszkodowania z tego tytułu (4923 zł) oraz koszt prywatnej kalkulacji naprawy wynoszący 565,80 zł brutto.

Odsetki liczone od kwoty 4635,87 zł od dnia 30 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty należą się za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 481 k.c.), a termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń wynika z art. 817 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku; gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Natomiast odsetki od kwoty 565,80 zł zasądzono zgodnie z żądaniem tj. od dnia wniesienia pozwu tj. 23 listopada 2018 r.

Stąd orzeczono jak w pkt I sentencji.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w pkt II.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 100 k.p.c. Ponieważ powód wygrał sprawę w 79 %, a pozwany utrzymał się z obroną w 21 %. Na koszty poniesione przez powoda składają się opłata od pozwu 331 złotych, od pełnomocnictwa 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 złotych oraz wydatek na wynagrodzenie biegłego w kwocie 725,12 złotych, z czego 79 % daje kwotę 2270 złotych. Koszty poniesione przez pozwaną to koszt wynagrodzenia pełnomocnika 1800 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych oraz wydatek na wynagrodzenie biegłego w kwocie 725,13 złotych, z czego 21 % daje kwotę 534 złotych, zaś 2270 złotych – 534 złotych, daje kwotę 1736 złotych.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)